Constantin P. Popescu

ȘOAPTELE UMBREI

editura pim

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
POPESCU, CONSTANTIN P.
Şoaptele umbrei / Constantin P. Popescu. - Iaşi : PIM, 2021
ISBN 978-606-13-6290-5

821.135.1

Constantin P. Popescu

ȘOAPTELE UMBREI

editura pim
Iași, 2021

LUNATIC

Sfărâmată-n cioburi,
Strâmb mă chema, strigând,
Luna din oglinda lacului
Sub copitele calului negru
Al nopții cu stelele-n coamă:
- Vino, romantic bătrân,
Rezidește-mi rolul și masca,
Singur tu ești
Cel ce mă poate renaște,
Către tine aleargă-acel cal
Negru cu stelele-n noapte
Și nechează prin ceruri.
Încalecă-i șaua,
Te-așteaptă,
Te cheamă,
Te chem.

NOCTURNĂ

Când nopțile cad, eu mă ridic
Din spatele pleoapelor.
Urcând către vise, trec țărmul
Oceanului înstelat al memoriei.
Milioane de chipuri
Mă primesc
Să le privesc
Când nopțile cad
Către cer
Dinspre mine.
Nu pot să dorm,
Ocupat sunt să urc
Mereu mai departe.

LUNATIC, IAR

Rotundele drumuri
Mi-au încolăcit picioarele.
Nu mai am gesturi, ci senzaţii.
În centrul meu mă simt ucis
Și lunatec, plutind
Peste ape albastre de vis.
Nu mai am gesturi, ci senzaţii.
Calea Lactee, inelul închis.
Legat de stâlpul drumului de stele
Plutesc prin cosmicul abis,
Nu mai am gesturi, ci senzaţii
Şi visul morţii mi-e deschis.

DOR

Până la tine s-ajung,
Cu un sărut
Tu să închizi
Calea gurii mele,
Să-mpiedici
Moartea dinăuntru
Să mai grăiască.

TRISTEŢEA ÎNTÂI

Plângând am plecat către roze,
Mă chemau cu spini de cuvinte
Pentru frunte,
Mă-nsângerau cu parfum
Cuvintele rozelor plângând,
Roşii,
Sub nori cenuşii.
O singură dată se scutură rozele,
Nu şi spinii,
Nu şi sângele cuvintelor
Nemurite prin roşu.

DRAMĂ

N-am să mă lupt cu tine,
Moară de vânt,
Rosti don Quijote, plângând,
O rană mai adâncă mă doare:
Să văd că eşti numai atât.

TRISTEȚEA A DOUA

Un cântec, o lumină ori o floare
mă cheamă uneori prin locuri
pe unde mult-am plâns iubind,
de parcă sufletul n-a învățat să uite
și, pe tăcute, se-nconjoară
în trupul spațiului trecut.
Încă o dat-acolo n-aș mai putea trăi;
mă-mbracă țesătura unei clipe
ce frigul proaspăt al tristeții îmi aduce,
răceala veche a durerii
ce de iubire plânse, cândva; acum,
trăind în al tristeții mele frig
și înaintea vindecării de-o uitare
neînvățată încă,
eu înapoi să vină lacrimile strig
în van,
iar glasul meu e mut
și numai pieptul
mă poartă către inimă tăcut.
Îmi pare c-am uitat
să-l cuprind într-o formă
pe cel ce în mine formă nu are.

CA ȘI CUM

E ca și cum cineva
Ar fi închis
Cu un lacăt ușa
Neîntrebatelor răspunsuri.

E ca și cum cineva
Ar fi frânt într-o beznă
Cărarea ducând
Până la singura stabilitate
A liniștii.

E ca și cum,
Purtând pașii imposibilelor dorințe,
Ar fi din ce în ce mai greu
Să-mi amintesc prezentul,
Uitând viitorul deja întrebat.

E ca și cum
Cineva
Vreodată
Ar ști.

ÎNCORONEAZĂ – MĂ

Încoronează-mă cu alb acum,
După coroana mea cea neagră
Şi-nnoptată,
Lunară şi întunecată.
Încoronează-mă în zori, cu Soare
Şi dacă regele de negru moare,
Trăiască regele, atunci!
Acum
Cel vechi a ars în propriu-i scrum
Ca Phoenix.
Te rog,
Încoronează-mă cu alb.

FĂRĂ VERB

Fiii lor, deveniţi atât de inutili.
Fiicele lor, vândute pe nimic.
Aceleaşi ale noastre glorioase înfrângeri.
Aceleaşi ale noastre zadarnice victorii.
Părinţii, tăcând şi trecând în urmaşi.
Orgolii de neam, mizerii destinate.
O sărăcie ascunsă, bogată în semne.
Tainice căi nu se mai vor a fi desluşite.
Produse-oferite de cei mereu grijulii.
Ne-ajung de acum toate cele de-a gata.
Acestea sunt gânduri fără carnea durerii.
Puţin mai departe, în cer,
Nesfârşitul drum cosmic.

ACUM VOM PLECA

Acum vom pleca.
Au îngheţat catedralele.
Nu se mai înalţă către cer.
Doar păsările, uneori.
Lemnul, legătura cu cerul,
A devenit deodată
Inoxidabil, sticlos,
Îngheţat.
Culoarea e gri-cenuşiu
Tinzând către negru.
Acum vom pleca.
Au îngheţat catedralele.
Doar păsările, uneori,
Obosite de frig,
Înalţă către cer
Al inimilor cald crepuscul.
Acum vom pleca
Între Tată şi Fiu.

AM SĂ MOR ALTFEL

Eu am să mor mai altfel decât ei,
M-oi scufunda în vântul fără timp,
Ca ei să creadă c-am murit o dată.
Am să mă-ngemănez cu mine ca un nor
Îmbălsămat pe-un cer de primăvară
Frate făcut de o cruce albastră.
Din mine păsări s-or desprinde,
Altădată, din mine au să curgă ploi.
Am să răsar într-o coajă de trup
Din cenuşa răvăşită în vânt fără timp.
Eu n-am să mor atunci aşa cum mor ei,
Ci mult mai misterios şi tăcut,
Aşa cum moare un bob într-o pâine.

VINO

Vino, să stăm
De jur-împrejurul îmbrăţişării.
Îmbrăţişarea nu poate fi
Altfel decât rotundă.

O ZI

Zi cenușie, sunete gri,
Vânt aspru al toamnei târzii,
Așază pe umeri și-n palme,
Foșnitoare de umbră și calme,
Tăcute cuvinte și vii,
Frunzele moarte-aurii.

Într-o zi cenușie, cu sunete gri,
Jertfite în vânturi pustii,
Sărmanele frunze ucise,
Trudite rămân, ca în vise,
Rătăcite cuvinte, călătoare-aurii,
Într-o zi cenușie, cu sunete gri.

NEGĂRI

Cine? Nimeni.
Ce? Nimic.
Pentru unde, nicăieri.
Cum? Nicicum.
Niciodată pentru când.
Și tăceri pentru de ce.
Negări,
Cum strigați de departe,
Însemnate-n veșmânt
De cuvânt și de moarte,
Aripi de fluture împietrit
În pace de vânt.
Cine? Nimeni.
Ce? Nimic.

OCHIUL POETULUI

Privirea poetului
Ridică vălul
Dincolo de care
Dansatoarea oarbă
A adormitelor amintiri
Dansează în ritmul
Nevăzutelor raze.
Ea se dezvăluie
Ochiului poetului
Nudă și încă
Adormită sub dans.
„N-am mai dansat niciodată
Sub cerul acesta”, îi spune.
În vremea aceasta
Norocul poetului așteaptă
Îngropat în Pământ străin
Sfârșitul dansului ascuns
În rodul copacului
Care îi naște
Crucea căpătâi.

„Pesemne
M-am îmbolnăvit
De oameni”,
I se pare poetului,
Singur și sigur pe el,
Că rostește.

MĂRTURISIRE

Din nesfârșita amintire-a cerului
Mi-a fost hărăzită pedeapsa
Unui fragment de memorie
În care zac, năruite-n ruine,
Marile speranțe
Ale transparentelor umbre,
Curcubeul de lacrimi
Al culorii și cărții
Cu file de cuvinte
Din amintite închisori.
Mi-e dor de beția uitării
Răscumpărată cu timpul unei vieți
Mai scurte decât clipa razei de lumină
Din ochiul unei cosmice pisici.

Te rog, Doamne, să-ndepărtezi
Aceste întunecate zăpezi,
Când nu mai cred în nimic
Și când pentru tot ce mi-au luat
Eu nu le mai pot mulțumi.
Sunt ostenit de istoria memoriei
Și de memoria istoriei întrupate
Din cuvinte și noapte.
Aceste drumuri:
Pe toate le-am fost.
Lătratul de câine sălbatic
E plata chemării
Celui care scrie prin mine.

CÂNTEC OBOSIT

Ce vis neliniștite îmi face și tulburi
Apele somnului, apele timpului,
Zăcându-le, ca mâinile unui mort,
Încrucișate pe un piept
Cu flori între degete?
De unde vine această stare transparentă
În care văd oameni trecând
Fără să știu încotro sau de ce,
Clipe trecând, toate trecând,
La fel, fără să știu de ce?
De ce locuiesc numai eu
În această stare
În timpul ochilor mei ce privesc?
De ce sunt acum doar un om care scrie,
Renunțând și la timp
În cușca unor străine sentințe?
Sunt priviri care, pentru a nu răni,
Nu descoperă, lăsându-se scrise.
Fără să știu de ce,
Glasul meu va pleca, stagiar muribund,
Spre grădina tăcutelor singurătăți,
Plop cu prea slabă umbră și prelungă,
În cimitirul care, în neliniștea păcii,
Nu poate adăposti nici un mort.

ACUM

aud vocea verde
din toate izvoarele țâșnind
limpede
îmi cântă din nou primăvara
vocea cristalelor pure
trezite din adânca tristețe a morții
de visul unui somn neuitat

tăcerea poartă veșnicia
ascunsă într-o voce albastră
în urmă rămâne doar vânt
haotic bătând
în pulberea vremii ce trece
deșeuri de cristal
ecouri de stele
departe
cor amuțit

POEMUL URMÂND

Sălășluia în mine, ca într-o casă,
Un Dumnezeu
Ce se arăta tuturor, fără să-i pese de mine,
Cel ce eram, temporar, casa lui.
Nevinovat mă simțeam pentru asta,
Dar fiii și fiicele mă învinuiau mereu
Pentru acel Dumnezeu
Văzut așa cum se vede
O pasăre sau un cer.
Auzeam, acuzator, strigătul lor.
Mut, îl vedeam,
Ca într-o neagră, nevinovată oglindă,
Nu eu, ci acel Dumnezeu.
Mă găsise, în cele din urmă,
După ce de el fugisem, ascunzându-mă
Prin câteva cimitire cunoscute.
Mă găsise, pe mine, fugarul de el,
În cel mai din urmă.
Avea forma unui singur cerc și închis.
Vicios fusesem doar eu.
Mă rostogolisem, șchiop ca de viață,
Căutând adăpost printre morți.
Alergasem cu un picior către soare
Și cu altul spre cimitire,
Păstrându-mi fântâna în dreapta, mereu.
Cu toate acestea, știam că eram
Doar dorința lui de a fi om.
Avea ochii buni.
Tăcea, singur și închis.

Era atâta lume prin cimitire,
De parcă s-ar fi dat ceva de pomană,
Credeam că așa ceva nu e cu putință acolo,
Pentru că știam că moartea e mereu gratuită,
Dar acel Dumnezeu voia
Să afle totul prin mine.
Plutea prin văzduh un miros de sacrificii
Și încă lucrau în mine puterile unui gol.
Uitam din ce în ce mai des
Numele fiilor și ale fiicelor,
Și câteodată pe-al meu.
Cum oare să reușesc să reușesc
Să fiu traducătorul stărilor mute?
După aceea,
Dumnezeu nu ar mai fi fost singur.

Știu de ce mă învinovățeau fiii și fiicele:
Pentru nevinovăția uitării numelor lor
Și pentru a mă fi lăsat cuprins
De acel Dumnezeu cu ochi buni,
Singur stând, așteptând și-nvățând,
Închis și tăcut ca un cerc.
Mai trec uneori
Prin cel din urmă cimitir; e al meu,
Un loc al întâlnirii cu oamenii toți,
Unde Totul, ca moartea,
Se dă de pomană pe sine.

Așez pe mormântul meu o singură floare,
Pentru neuitarea numelor fiilor și al fiicelor.

Floarea e un cerc totdeauna deschis
Și Dumnezeu nu mai e demult vinovat
De a se fi sprijinit doar de-o umbră.

ȚIE

Cât de departe aș pleca,
Dacă plecarea mea
Ar fi de tine-apropiere
Și cum aș încheia
Dacă sfârșitului
Ai fi tu singura urmare,
Cum aș tăcea
De mi-ai fi tu o nerostire,
Cum m-aș fărâmița
Dacă fărâmele-ar purta în ele
Întregul tău,
Cât de amar mi-ar fi,
Să-ți fie ție dulce,
Iar pentru-a ta lumină
Cât întuneric aș mai duce!
Și, Doamne, cât aș dărui,
Cerșind!

LUMINĂ DE STELE

O, cum fiecare steaua și-a trădat-o,
Ascuns după perdeaua de cuvinte,
Cum fiecare și-a uitat,
Sub piramida cu sinapse,
Un chip al său pentru un nume,
În lumi diferite și țări de fantome,
În vise de mărire și glorie,
Atât de bine camuflând știința
Încât i se pare că știe.
Iar steaua fiecăruia, anume,
În nopțile fără scăpare,
Blând luminează depărtări.

O, regăsire-a-ngemănărilor astrale,
Când, grele, cad cortine,
Dezvăluind adevăruri,
Când viețile își adună, o singură dată,
În punctul lor, în carnea lor,
Lumina de-o clipă!
E prea târziu, e prea târziu,
Sub steaua nejudecătoare,
Când tocmai numele îi doare,
Să spună, tăcând, că știau.
În ceruri, atunci,
Strălucesc nesfârșitele
Raze de stea,
Nu de nume.

MATEMATICĂ

Această paranteză de timp
Ce e veșnic închisă
În ea mă conține: sunt slab.
Cum să pot egala cu o moarte
Ecuația necunoscută
Cu o singură necunoscută,
Aleasă, pentru viață,
De această paranteză
Veșnic închisă de timp?
Glasul imaginii mele
Zadarnic mă strigă:
Mă simt egal cu un surd.

ICOANĂ

Într-o imagine a Cuvântului,
Pentru un cuvânt al imaginii,
Într-un adevărat început,
Un ochi al lui Dumnezeu
S-a încruntat asupra lor.
Atunci a coborât peste inimi
Ceața uitării științei dintâi.
Ei au făcut o imagine a cuvântului,
Închinându-i-se apoi
Cu un cuvânt străin.

DRUMURILE NOPȚII

Drumurile nopții,
Ochi fără privire, pași fără zi,
Miros de trenuri în repaus,
Vagoane părăsite,
Pustii, întunecate,
Ne-orizonturi de șosele
Și lipsa unei țări de destinație.
E locul orb
Al stelelor cu numele pierdute.
Drumurile nopții
Pot să te-aducă în stare
Cu vorbe nevăzute să te joci,
Ori venele să-ți tai, pe pipăite,
Într-o uitată margine de câmp.

Cei ce se caută
Pe drumurile nopții
Rămân de-a pururi singuri,
Călători pustiiți
De-ntuneric.
Drumurile nopții își caută ziua
Ca o sabie însetată de-o rană.

UN DRUM

Visam că plecam,
Tot așa, disperat ca în zi,
Spre un alt continent de speranţă.
Mâinile mi se uscară de tot,
Părul și barba în pustiu îmi crescură
Mai lungi și mai sure decât orice răbdare.
Necesitau mângâieri de protecţie,
Fiind peste măsură de lungi,
Un fel de cască, dar,
În continentul de curând părăsit,
În șuierătoarele vânturi,
Toiagul meu de-nţelept demult se rupsese.
Pe străvechea stradă a liniștii îmi purta
Părinteşte mâna uscată o tăcere adâncă
Izvorând dintr-un strigăt
Ascuns într-un ochi.
Un strigăt mut, auzit numai
De Dumnezeul acelui continent,
Continentul singurei cărări cu putință,
Un strigăt adânc asemenea
Descoperirii trupului meu celui nou
Pentru toţi locuitorii de-aici
Mult mai inteligenţi decât mine.
- Ucideţi banii, atunci veţi fi liberi!
Așa strigam, disperat ca-ntr-un vis
Disperat și cu ziua de ieri mai bătrân.
Zadarnic strigam către oameni.
Ceva se stinsese
Acolo, departe.

A VEDEA

un soare bătut de vânt
închis către răsărit
cu un ochi într-un zid
o viaţă ca o zi într-o cuşcă
anul unei ursite
patru anotimpuri
unul din ele lipsind
ursitul e încă un ciung
un an fără primăvară

a vedea în transparenţa iubirii
anotimpul lipsind
aşa cum după război
invalidul îşi simte
picioarele tăiate
şi soarele bătut de vânt
închis către răsărit
în cuşca de zid cu un ochi

BĂRBAŢII

Sunteţi bărbaţii
Acestor mame:
Nu mai aduceţi
Pe lume
Prin ele
Soldaţi,
Ci iubiţi.
Mamele
Cărora le sunteţi
Bărbaţi
Tăcute stau ele
Şi plâng.

TOAMNĂ

de ce par frumoase
aceste cadavre de frunze
acești morți vegetali?

frunzele plâng
înainte
tristețea ce vine
a copacilor goi
care strigă
tăcuți
spre un vânt
înrăit

RĂNI

pâinea și vinul se terminaseră
nu se mai găseau pe pământ
însângerau apele lumii
și rănile dureau
cum vii toate rănile dor
înotasem prin aer până în cer
zburasem în adâncuri de apă de mare
până îmi ostenise numele căutând
și abia mai șoptea pășind fără vlagă

șansele sunt egale
rosteau buzele lor către nimeni
doar buzele
eram mai liber decât deținuții
lumilor mici și pustii
ale marilor averi
(ochii le împăienjeneau ochii)
târziu găsisem lumina ostenelilor mele
după încercările zborului
prin adâncile ape
și înotului prin aerul numelui meu

un blând călător însoțitor
m-a învățat să-mi vindec rănile anilor
cu lumina albastră a anilor-lumină
și eu l-am răsplătit cu o cafea
caldă aburindă neagră
din boabe măcinate fin de furnici
truditoare

și arse în flacăra stelelor oglindite
în noaptea ei

a fost cea mai bună cafea
pe care am primit-o vreodată
pe Pământ mi-a spus
apoi a plecat în blândețea lui
nelumească
lăsându-mi rănile vindecate
să-mi aducă minte de El

PAȘI

Și azi voi păși,
Ca mereu,
Pe această alee cu plopi
Care singuri nu sunt,
Ci doar eu.
Și azi voi urca
Și tu știi,
Treptele scării cu trandafiri
Ce te așteaptă, spre seară
Să vii.
Doar eu sunt acum
Decât nesingurii plopi
Țintuiți pe alee mai liber.
Doar eu sunt cel care vine,
Pe scara cu roze-adormite
Urcând pân-la tine.
Împrăștii prin vreme
Întrupatul parfum de iubiri,
Pe aleea cu plopi către stele,
Cu boabe de rouă-n priviri.

ALȚI PAȘI

Tot timpul merg, niciodată ajung.
Tot timpul e cineva înainte,
Tot timpul e cineva înapoi,
Tot timpul eu merg printre voi.
Colțuri la stânga și colțuri la dreapta
(sunt colțuri și cotituri peste tot)
Pe drumul acestui oraș imaginar și fugar
Programat spre eșecuri nedrepte.
Cineva mă privește mergând
Așa cum ascult și eu porumbeii,
Dar mergând nu am unde.
Loc de oprire nu aflu
Și să evadez de asta nu pot,
Să mă ascund, să mă scufund.
E doar o problemă de spațiu
Și timp dilatat sau constrâns,
Pe care trebuie s-o consum și rezolv.
E doar un joc nevăzut născocit
Să-și nască veșnic jucătorii.
Hipnoza lui interzice
Pașaportul promis
Către tărâmul visat al trezirii.
Scriu și grăiesc în pași albi,
Grăiesc și în somn pentru voi,
Între cel dinainte și cel dinapoi
Și Cineva stă de veghe
Totdeauna în noi.

TESTAMENT DE TOAMNĂ

De ceva timp locuiesc
În peștera tăcerii unui strigăt
Care o voce încă nu are
Pentru că nu s-a născut o ureche,
Închis ca într-o pedeapsă
Pentru a fi dat ce rămâne
Pentru ceea ce trece,
Pentru a fi născut singurul gest
Din prețul repetatelor gesturi,
Ca și cum aș fi fost osândit
Să moară doar mâinile mele
Și toate frunzele să-mi cadă
Pe drumul răvășit de vânt
Fără o destinație cunoscută.
Pentru a fi pășit pe partea dreaptă
A drumului din stânga,
Pentru un plâns cu o singură lacrimă vie
Căreia izvorul secat i-l vroiau,
Pentru a fi pierdut poarta cea mare
Pentru poarta cea mică,
În jocul străinelor voci al sfințirii
Numelor abia de curând
Născocite de cosmos,
Eram prizonierul colțului meu
De pâine uscată.

În falia aceea de vreme,
Plutind pe insula sinelui vieții,

Am urmat cărarea chemărilor
Și statornicia schimbărilor,
Citind semnele neînțelese ale unui alt scris,
Până la capătul îndepărtat,
De dincolo de cenușa norilor de ceață,
În peștera neauzitelor cântări.

Apoi am adormit
În tăcerea unui frig mult mai jos
Decât semnul lui minus.
Am visat că zadarnic strigam
Într-o peșteră a tăcerii,
Având deasupra capului
Chipul necunoscut al Tatălui
Și sacra sabie a literei.

SOARELE PEȘTILOR

Când s-ar putea
Ca nimănui să nu-i pese de om,
Închina-mă-voi soarelui peștilor,
Cel fără chip și curgând,
De care doar ei au nevoie
Și-l recunosc drept stăpân.
Lor să le fiu ca un frate
Prin rugăciunea cărei mă supun.
Nu mă ascund
Și afară pășesc din tăcere
Din când în când și vă spun:
Cuminți și blânzi ca peștii, ca mieii,
Ori poate ca poeții,
Egali să fiți cu soarele peștilor,
Sacrificiu pregătiți pe voi să vă dați,
Când s-ar putea
Ca nimănui să nu-i pese de om.

POEM PENTRU A DOUA ZI

Acești bărbați aceste femei
aceste flori și acești copii
Această moarte instantanee
întâlnită ca un câine credincios
cu ochii albaștri
Acești pași bătrâni spre același hotel
această nelimitare și tot acest vis
Un plop singuratic legănându-se
în propriul lui cântec și în propriul lui vânt
Acest oraș care
privit de la o înălțime foarte mare
poate fi punctul final
sau doar un punct de-ntâlnire
Această câmpie cu maci
roșii de sângele vieții
și pretutindenea odihnă a frumuseții
când noțiuni ca aici și acum nu există
când încă n-au inventat
un cimitir de senzații.
Această mașinărie de gânduri
rămasă în pană
fără mecanic și notă de plată
(i se spusese că e nelimitat
garantată la promoția din mai)
Aceste programate la zbor numite păsări
și toate aceste colorate costume
strigând mute sub măști
Aceste umbre de zodii
mereu spânzurate pe-un ax

Și apoi mai departe
mereu mai departe
până când depărtarea ești tu.
Ah, se apropie poarta, aceea prin care,
născându-te, moartea ți-o uiți,
ca și aceste lacrimi fără motiv,
bătute de vânt ca de gânduri,
uscate de soare,
aceste respirări însuflețite,
această vagă impresie de fericire și drum,
această blândă lumină de mai și liliac.
(Criza sosise la timp și în anul acela,
zdruncinând din temelii sărbătorile
ei tot n-auzeau niște lacrimi,
ocupați fiind toată vremea cu criza)

După el n-au rămas manuscrise,
ci doar o mașină stricată de fier,
o biată mașină de scris și citit
singuratece gânduri ruginind
adormită sub ploi.

NEBUNUL

„Eram nebunul fără nimeni,
aşteptându-i pe toţi
și plata regelui de la palat
niciodată plătind
pentru mat.
Mă ascundeau cuvinte
rostite în tăcere
întotdeauna în gânduri în vers
îmi era plină inima și Luna
când chipul meu râdea plângeam
și când visam prea mult
mă judecau prea mult
iar eu izbuteam
totdeauna să iert...”

O, voi, treziţilor din vise,
nebunul fără nimeni,
vă aştepta pe toţi,
vă iubea pe toţi!
Niciodată de rege plătit
la palat pentru mat,
pentru el vă-ntâmpina
totdeauna
zâmbetu-i plâns
și versu-i neuitat.

LIPSĂ

Hai, dezumbrește-te,
Vreau cu lacrima mea
Privirea să-ți limpezesc
De mâhnire
Și steaua depărtărilor să-ți fiu,
Când seara îți coboară
Până la ea privirea,
Ori trandafirul cu boabe de brumă,
Înmiresmat ca vinul cel vechi.
Hai, dezumbrește-te, noapte,
De pe chipul iubitei, mâhnit,
Amărăciunea topește-i,
Rază de soare, sporind
Adâncul îndemn
Al unui tainic iubit
Ca un semn.
Și numai singur să știu,
Dând lacrimi obol,
Cât de mult cântărește
În adâncul de suflet un gol
Și această lipsă ce doare.

TIMP

Doar câteodată îmi aduc aminte
Că sunt bătrân.
În restul timpului
Stau în inima florii
Ca un prunc în braţele mamei.
Bătrâneţea amintită
Mă face să scâncesc, să plâng,
Dar inima florii mă leagănă, blând.
Zeul mi-a dat o sarcină grea:
Să mă căznesc,
Copil mereu,
Să-mbătrânesc.
Până adormit voi fi
De parfumul florii
Care mă leagănă în inima ei.

REVOLTA IERTĂRII

Să iert şi să merg mai departe.
Atât învăţasem atunci pe-acel drum.
Să iert şi să dau ceva din mine
Odată cu iertarea:
O mână, un os, nişte lacrimi, un trup,
Ceva, acolo, vreun mic sânge, iertând.

Obosit, la capătul acelui drum,
M-am oprit să privesc puţin înapoi.
Mi se părea că mă topisem ca zăpada
Şi mă scursesem în pământul aceluiaşi drum.
Aş fi vrut să mă dizolv în odihnă
Pentru că mersesem prea departe.

Am văzut în urma mea cum veneau
Toate iertările, aducându-mi în palme
Fărâmele adunate din mine şi stropii.
Aşa cum eu iertasem
Şi ei învăţaseră revolta iertării.
Erau foarte mulţi, mergând mai departe.
Cu dragostea seamănă revolta iertării.
Orice altceva nu e pace.

CINE?

E lungă libertatea
singurătăţii tale.
Cine te vede când eşti singur,
Cine din tine te ascultă,
Cine nu-ntreabă, dar răspunde
Și cine şopteşte, nimic nerostind?
E lungă libertatea
singurătăţii tale.
Frigul păleşte trandafirii,
Se mai răceşte soarele pe cer.
Acolo-i locul ce te vede,
Aici e locul ce în el te ţine,
Te-ascultă şi te-ascunde,
Şopteşte şi răspunde.
E lungă libertatea
singurătăţii tale
și singură-i mereu
prea lunga-i libertate.

PRIMĂVARĂ

Primăvară
apăsare nouă în piept
iertare
pentru răspunsuri
ne-nţelese
zăpadă topind
urme de paşi
rătăciţi
în mine
tăcute
stau zile
trecute
și ridul
sincer martor
și singur
oglinda

TREZIRE

Eu provizoriu sunt
şi trecător.
Lumină
momentan
înlănţuită.

TOAMNĂ

Sunt zile când doar frunza vorbeşte
În galbenul blând al luminii.
Atunci sunt doar nopţi fără lună,
Brume adânci şi necitite scrisori.
Se face Soarele mai mic,
Încet se-apropie vremea
Pentru nimic.
Doar frunza vorbeşte în galben
Şi luminează
Spre amiază.
Galben se stinge soarele verii
În toamnă, în ceaţă şi vânt.
Apoi, sub zăpadă, sub nori,
Tăcute, cad necitite scrisori,
Ca frunzele, la fel, uneori.

PENTRU TINE

Aş vrea să-ţi vorbesc
Într-o limbă cu un singur cuvânt,
Acela care sunt.
Dar aş vrea, mai bine,
Citit să fiu, tăcut, de tine.
Ar mai fi umbre fără întuneric ?
Fără tăcere ar mai fi cuvinte ?
Aş vrea câteodată
Să simţi doar mângâierea
Cuvântului meu de lumină
Pe fruntea ta, în tăcere.
Ar mai fi umbre fără întuneric ?
Fără tăcere ar mai fi cuvinte ?

OGLINDA

Frate geamăn, asimetric,
Perfect îţi este oglinda.
Te vede totdeauna
Pe tine din tine.
Din apele ei inversate
Ţi-aruncă în ochi
Ca o piatră,
Fiinţa celorlalţi,
Ţie, arătată.
N-ai scăpare, niciodată.
Nici măcar
În oglinda spartă.

CENUȘĂ

Oare unde și când
Mi-am pierdut începutul vederii
În care lucrurile erau vii,
Pe ele născându-se din ele
Înainte de formă și contur?
Aș mai putea să ajung
O dată începutul și încă o dată
În goana ce mi-a fost poruncită
Fugind de el către el.
De ochiul sfredelitor, de ochiul interior,
Mi-e dor în acest frig ce orbește,
Când, nebunește, lumina călătorește
În propria ei viteză,
Când lucrurile mici
Dor la fel de mult
Ca și cum ar fi cele mari.
Acum e la fel ca atunci când
Singurul sfârșit al focului
- al jocului focului -
Ar fi cenușa și un rest de fum,
E ca și cum aș fi aflat
Că toate se dezalcătuiesc
Din pulberea conturelor și formei
Și se ridică ușurate
Către o pace care tace
Răspuns ascuns în întrebare.
Am cuibărit neliniștea-n cenușă
Și-am găsit acolo oul
Necunoscutului phoenix.

IARNĂ

Iarna ca moarte
Doliu negativ
Aşteptări închise
Alb definitiv

Soare scadent
Orizont umbrit
Timp tangent
Încremenit

Frig mortal
Viscol oprit
Rece şi final
Cer ostenit

Plângere de lup
Timp întrerupt
Dilată noaptea
Cosmosul abrupt

Totul departe
Acoperă neaua
Lumină împarte
Singură steaua

EGAL

Aici stau acum
Egal sub un cer
Mă legăn lent
Aproape absent
Într-un univers
Părând cu mine
Indiferent
Ca o stinsă cenușă
Care spre nimeni
Nu mai poate striga
Cum mă nasc
Ei pe mine
Ochii voștri
Dacă nu m-ar vedea
Poate nici nu aș fi
Cu mine însumi egal
Sub un cer

Planeta apusului
Rotește spre noapte
Aceeași egală
Comèdie a lumii

CIRC

De câtă vreme locuiesc
Slujind căderea
În vocea rotundă
A crucilor liniștite de sânge?
Cad ca un turn înspre seară
Sau ca un rege
Pe o nevăzută
Tablă de șah inegală
Mereu asediată.
Nu mi-a aparținut
Niciodată
Prima mutare a vocii.
Bătrânul clown interior
A sfârșit și de plâns
Și de râs și de gând.
Cerc fără centru
Sau circul pustiu
Și tăcând.

VOUĂ

Nu mai așteptați un alt sânge
Să vă ierte greșelile.
Va trebui să alcătuiți o altă arhitectură
A iertării sângelui vostru
Dintr-o singură vibrație a apelor cristaline
Iertându-vă sângele de păcate
Sau de memorie.
Iertați-vă de voi înaintea sângelui vostru.
Atunci nu-i veți mai ruga pe cei care scriu
Să vă scrie alt sânge. De voi înșivă milă
Voi ați ajuns să vă fie; v-ați lăsat ochii pătrunși
De ochii străini ai hainelor păsări.
Privirea traversată v-a fost de otrava lor
Care preschimbă în țintă vederea
Și visul, din călătorie, în cotropitoare invazie.
Atunci, în sângele vostru va cuibări
O blândă pace nouă, nu aceea a încheiatelor lupte.
O, voi, sinucigași ai secundei, de ce nu-i primiți
Pe hoinarii poeți care-și cristalizează lumina
Într-o carne la fel cu a voastră?
De ce-i condamnați la victoriile voastre învinse,
De ce îi purtați ca pe-un mister luminos nevăzut?

DUMINICA LUNII

Urme-am lăsat
Pe zăpezi virgine
În drum spre mânăstirea-ndepărtată
A slujbelor
Din duminica lunii pline.
Pășeam spre noaptea inelarului apus
Ce își încheagă
Lumina dimineților în forme.
Acolo slujeau cei angajați
Ca și mine
Cu acte de naștere
Să muncească
Într-un teatru de umbre
Locuind
Fiecare în propria lui moarte.

Pentru iertarea mâinilor
Urma apoi să sorb
Sobru ca un orb
Cupa
Ce nu era a lor
Cu otrava
Atâtor primăveri
Bolnave de topire.

RĂTĂCIRE

Pe planeta unui punct
Ochit și lovit,
M-am rătăcit,
Căutându-l
Pe bărbatul de ajutor.
Rătăcind pe planetă mereu,
L-am aflat pe o cruce,
Ucis de-a gata,
Cu timp mult înainte.

Să ajung așteptase,
Să termin de rătăcit,
Să-i aduc Învierea,
Eliberându-l,
Din punctul meu de vedere,
De punctul lui ochit și lovit.

STAU

Stau: în amurg
Apele curg
Cerul cu clipe,
Drumul cu stele,
Drumul cu clipe
Visele mele.
Exist la punct fix.
Peste mine
Curge un cosmos.

OCTOMBRIE

Pietrele, veştede.
Brumele, văduvite de culori.
Vântul, funebru.
Ziua, înjumătăţită.
Păsările, crucificate.
Toamnă,
Comemorare a frunzei.

PUNCT

ochii uimirilor mele se-nchid
încet părăsit e nisipul clepsidrei
adânc scufundat în deșertul
tremurător al uitării
aceste ziduri se înalță mai sus
cu fiecare pas
respirându-mi trupul de calcar
din ce în ce mai alb și tăcut
înaintea acestui dragon florile
murind învinse dizolvându-se
petalele-și pleacă
și pleacă

ISTORIE

Lui Fernando Pessoa

Rătăcind prin deșeurile fosilizate
Ale marilor imperii,
Prin colecția de ruine și sacrificii a lumii,
Văd robinetul de sânge,
Defect niciodată,
Ci mereu funcționând.
Caut comoara unor sentimente
Uitate încuiate în picătura de timp
Ce le-a fost destinată.
Găsesc o nemărginită
Certitudine a durerii
Care iluzie nu este, ci treaptă.
Săgeți trec prin memorie și cuvinte,
Stări, nevăzute de ochi fulgere,
Propovăduind neîncetate evanghelii
De cuceriri, de ucideri
Și de eterne pedepse
În raiul promis doar de flori
Și în care singurul drog de scăpare
E visul.
De ce, tristă comoară,
Barbară și veșnică -
Plăcută îndeletnicire părând -
A făpturii tăinuite
În necunoscutul din fiece om
Și din mine?

ȘTIU

Știu că întâlnirea cu tot
Ce ascunde mantia întunecată a nopții
Inevitabilă e, ca un răsărit.
Trebuie să mă supun ei
Pentru că am fost dăruit
Cu o moleculă din bătrânețea Pământului,
Cu o naștere vie și un spin înfipt
În ceva ca o inimă.
Știu că moartea
E o altă stare a trandafirului
Care doarme în mine
Părând, cât trăiesc, că visează.
Nu se grăbește
Decât în fiecare clipă, respirație sau zi,
Dar încă mai doarme, așteptând să ajung.
Știu că moartea
Este decapitarea privirii,
Sau scufundarea în lucruri
Până în adânc,
Ridicarea sevelor
Din pământ către cer
Și reîntoarcerea într-o ploaie.
Știu.

ȘAPTE APROPIERI DE OGLINZI

Ce este aceea o oglindă? m-a întrebat orbul

1
Mărturisesc, în fața imaginii mele:
Sunt fratele celui ucis de ucigașul său frate.
Eram doar două ființe
Luptându-se pentru același suflet.
L-am ucis, iar el s-a osândit să se lase ucis.
Fără capăt ne vom rostogoli
În adâncul văilor împreună iertării:
În simetria palmelor împreunate de sânge,
Eu - el și el ca mine-ntunecat, în oglindă.
De tot ce vezi, cât ești de mândru, orbule?
De tot ce vezi, cât ești de orb?

2
Metalul scump al anticei monezi,
Oglindă-i chipului cioplit
Ce strălucirea și-o uitase.
O palidă urmă de rază rămase
Între mii cioburi de sparte oglinzi.
În marginea ochiului, ea nu era din sticlă,
De-aceea, spărgându-le hotarul, a-nvins.
Fugea din mâna ce plătise, pierzând,
Ori poate regăsind, acolo, strălucirea.

3
Se împlinește osânda
De veșnic orb a rămâne

Între aceste nesfârșite oglinzi,
Întunecate zidiri de himere?

4
Și eu vedeam că sunt femeie.
Năluca unui plop în oglindă-mi șoptea:
„Eu sunt femeia din tine”, în timp ce noaptea,
Sora fratelui meu, îmi dăruia poeții din stele.

5
În camera fără oglinzi
Eram nevăzătorul ce nici un rol purta
În oarba comedie a nesfârșitelor zidiri.
Rămăsesem un om, până la cea din urmă frică:
De ce s-ar teme un orb de oglindă?
Nebun e cel singur de-și pune
O mască pe chip în pustiu.
Măsura orbirii e înger sau fiară,
Cum a vederii măsură-i lumina de zi.
Tăcută rămâne oglinda și liniștită
La fel îi e cinstea, înțelepciunea ei,
Cu cel care se vede așa cum e văzut.
A locui în imagini e peste putință:
Blând sunt supuse vederii,
Misterele păstrându-și în adânc
Și uneori crucificându-te pe ele.
Cel care vede oglinda n-o crede
Și cel ce-o ascultă e născut a fi orb.

6
O, voi, monologuri deșarte,
Închipuiri de magice semne închise,
Tăcute, nocturne, ființă nu-mi alcătuiți
Din aceste veșnic fumegânde oglinzi!
În parfumul de roze pălind,
Focul lor înnoptează curând,
Preschimbând petale-n cenușă,
Ca și mâinile mele întinse,
Înghețat într-o placă de sticlă,
Primind nesfârșirea zidirii
Și noaptea întunecatelor oglinzi.

7
Ce vede oglinda ta-nnoptată,
Printre zidiri de-ntunecate himere,
Cu pleoape deschise, închise, totuna, de orb?
Oglinda altor ochi încă îți este străină:
Vedere, uitare sunt pedeapsele lor.

DOLIU ALB

Ea trece nepăsătoare
și rece
călcând în picioare invazii barbare
de imagini colorate
mișcătoare
prăbușite toate
dintr-o privire în alta
pășește fatal și final
în doliul Ei alb
multidimensional
știe că nu trebuie căutată
în univers o altă planetă
minunată și ciudată
pe care
se moare

trece
e albă și răcoare
trece
eroare cosmică rece
în doliul Ei alb
sub misiune
trece
fără timp și repaus
(sângele Ei atunci
ar începe să circule
și ar muri)

veșnic tânără nepăsătoare
creează indiferentă
o natură moartă cu oameni

știe doar că aici
suprema realizare tehnică
spre care tânjesc
adormite-n program
generații întregi de roboți
umanoizi
este Ea

STARE

Îmi caut rădăcinile luminii
Ca un îngălbenit castan
Și adâncit în toamnă.
Raza îmi stă învești mântată
Într-o zi triunghiulară
Ce tinde către cerc.
Aștept sosirea albastrelor topiri
Și nu înfăptuiesc
Nici un plan despre timp
Știind că o secundă de miracol
Durează mai multe milenii.
Intoxicat sunt de umbre
Letal injectând întuneric.
E ca și cum
Ar fi de vânzare lumina.

EA

După câteva necesare decenii,
Azi o voi vizita din nou,
Ca să nu uit că sunt în viață,
Pe buna mea prietenă, moartea.
Voi merge în casa ei de departe,
Clădită solid, nemuritor de solid,
Din cărămizi de semne pe apele uitării,
Să nu creadă că am părăsit-o
Definitiv în singurătatea ei,
Printre atâtea griji,
Să nu creadă că am uitat-o
Oricât de provizoriu m-a uitat ea.
Trebuie, din bună-cuviință,
Să văd ce mai face
Și cum se descurcă cu nevoile ei
Și dacă nu s-a plictisit încă.
Și vom sta împreună de vorbă
La masa tăcerilor desăvârșite
Și pe urmă vom bea,
Din incasabile pahare azurii,
Vinul acela inexistent pe pământ,
Păstrat acolo, în frigiderul ei fierbinte,
Atâtea decenii
Câte ne-au fost necesare
Fiecăruia dintre noi
Pentru înnobilare.

Și, la plecare, galant, ca un fluture
Cu aripi mult mai albastre
Decât înainte de albastrul cerului senin,
Îi voi săruta mâna violetă și rece
Și ea mă va uita din nou, acolo, departe,
Așa cum uită ea totul
Și cum eu o iert așa cum știu
Așa cum pot, așa cum trebuie,
Încăpățânat din fire cum sunt.
Și voi crede,
- Doamne, cum voi crede! -
Că ea este,
Oricând, oriunde, oricum,
Totdeauna posibilă.

REGRET

parfumul albastru al miercurii mele
și noaptea verde și veche de-april
le-acoperă toamna
adormitoare a iernii ce vine
trebuie să ne închidem
unii de alții în cutii mici
așezate unele peste altele
în stive imense cu mărfuri comune
naivi mai crezând că scăpăm de deșert

trăim într-o întrebare - aceeași -
în parfumul acestui nimic fără gust
colorat în ploi cenușii ca și cum
ar fi un capăt de drum
de mult rătăcit dintr-o cauză
absurdă

un fel de crimă
cu autor necunoscut

DACĂ...

petalele albe de cireș
sfielnice aripi de îngeri-copii
purtate în zbor de vântul primăverii
ar fi cuvinte rostite tare
de cei care au voce tare
doamne cât vacarm
un cor planetar
de neînțelegeri
trecând peste lume

tac petalele albe
cum știu dintotdeauna
toate și nici una
și ele sunt plutire
și nu cunosc minciuna
scriindu-și pe vânt
misterioase și albe
cărțile lor
de ne-nțelese tâlcuri
(să mă însuflețească
pe care-o pot alege
pe toate pe nici una
și ele sunt plutire
și nu cunosc minciuna)

sunt ochi ce aud
tăcerile blânde și albe
oricât de sălbatic e vântul
oricât e de aspru vacarmul

AȘ VREA...

Un salt să fac aș vrea
Peste umbra mea,
Să sar peste această
Extraordinară umbră
Mai mare ca mine cu mult,
Măreață ca lumina-i din spate.

Uzată de gânduri, uzate și ele, uitate,
Tristă, căzută, întunecată de mine
Și credincioasă ca nimeni doar mie.
Ca într-un joc, peste ape
Să sar, arzând aceste zone și etape
Și peste-al ei hotar.

Un liman mă așteaptă,
Acolo, departe foarte, departe,
Un loc din care țâșnește
Lumina care umbrele împarte.

UNEORI

uneori
cred că e imposibil să fiu
nu mi se pare că sunt
și nici nu mai vreau
să rămân
doar costumul și haina
celui din spatele
chipului meu tăcând prin
multidimensionale
labirinturi de vise
va trebui să adorm
atunci el
prin mine va fi

altfel
rămâne doar
o paloare pe chipu-mi
o amintire sau poate aceeași
veche nesfârșită bătrână
tânjire

SEMNE

eram țesătorul de semne
acolo
tăcute albastre
într-o urzeală de timp
în galopul cameleonic al calului meu
gonind alergând nechezând
cosmic sau comic - nu știu -
fără glas
vis hoinărind
acolo
pe tărâmul aglomeratelor treziri
fără țărm
sau poate că invers - nu știu -
las semne
tăcute rotunde
pe clape de cânt ne-nțeles
acolo
din zilele și nopțile
urzelii de timp
a judecătorilor ierbii
fără odihnă
las semne rotunde
fără oprire albastre
las semne
tăcute și-atât și
nu știu

EPITAF

treci, călătorule, vino,
privește locul și timpul
unde s-au destrămat
toate ale mele - ale mele? -
toate trupurile
toate cuvintele
toate gândurile
toate păcatele fatale, mortale, finale

aici eu nu-mi dorm somnul de veci
ci doar veșnica insomnie
oasele-mi zac în cenușa
care-a fost odată carne stropită de sânge
- băutura preferată a spiritelor de atunci -
Se desprind din mine palide urme
luminoasele stele pe care - și tu -
le ai totdeauna în cer
Timpul încă mă leagă
în așteptările lungi
însă am izbutit
să am răbdare pe veci

ești oare trist, călătorule,
că vezi urmele mele
prin pământ și în cer
numai sufletul nu?

De acelaşi autor:

Oamenii de lângă noi

Marmură neagră

Marmură albă

Douăsprezece nopți

Anul tăcerii şi alte povestiri

Departe de noapte

Neliniștea întunericului

Timpul de piatră

Tipar digital realizat la Tipografia pim
Iași, Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 109, 700497
Tel.: 0730.086.676, 0732.430.407;
Fax: 0332.440.715
E-mail: editura@pimcopy.ro, editura.pim@gmail.com
www.pimcopy.ro